

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Halleluja! jeg har min JEsum funden

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Halleluja! jeg har min JEsum funden", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg.* - 1953, 1951-56, s. 240. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid111073/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

10. Nu saa ranlsag mig selv, og see paa mine gange,
Og lad mig ikke meer med hykler-fagter prange,
Du HERRE, kiender mig, oplys mit dumme sind,
Til dine veje jeg endnu er alt for blind. 432

11. Skal jeg til himlen see, saa kand jeg ey tillige
Beskue jorden ret, et man af disse vige.
Saa giv min siel et klart eenfoldigt øye, som
Alt op ad seur, og ey i verden løber om.

12. Fører selv den gierning, som du har begyndt, til ende,
Og lad mig ved din aand dog ret for atvor kiende,
At jeg i denne tid skal renses meer og meer,
Ja hielp mig, at det ved din maade ogsaa skeer.

13. Giør selv vor lunkenhed ved aandens kraft til skamme,
At alle hierter staae i troens fyr og flamme,
At vise daglig, hvad et liv i GUD formaaer,
Og bøde ud din lof, saa vidt som himlen gaaer.

5. Om Bestandighed og Fremvæxt i Troen.

Nr. 218.

Mel. Nu rinder solen op etc.

Halleluja! jeg har
Min JESUM funden,
Hans naades glands er klar
I mig oprunden,

11, 3: *enfoldig* 1. 13, 1: *giør selv vor*] *giør dig vor* JE. *giør af vor* JE-
13, 3: *et liv*] *det Liv* I.
Nr. 218. *JESU*.

10, 1: Sl. 199, 23-24; *mine gange!* min vej, min ferd. — 10, 3: *dammel* svægynede
el. slave, uoplyste. — 11, 4: *at*] udslukkende. — 12, 1: Fl. 1, 6. — 12, 3: *i denne*
tid] her i tiden, før evighedens indtræden. — 13, 2: *at*] så at. — 13, 3: *at*] for at.

Overskrift: *bestandighed* udfoldende.
Nr. 218. Original. Sammen viser en række af Brorsons sjældommeigheder: hans
jubel over nådet i Jesus v. 1; hans ivær for kristenlivets kamp, dels som beslut-
ning, v. 2, dels som formaning, v. 3 og v. 8-9; hans harme over verdslighed og
frafald, her i en usædvanlig volksom og grev form, v. 4-7; endelig hans skue
af himlens hellighed med lige så opbeget skenhed som genere i Svane-Sang, v. 10-12.

Nu seer jeg vejen til
Guds frydebolig,
Nu kand, nu skal, nu vil :::
Jeg vandre trolig.

2. Velan! min tiid er knap,
Jeg faaer at rende,
Hvor løbe de i kap,
Som kronen kiende,
Al verden vil jeg først
Med eet forkaste,
Og som en hiort i først :::
Til himlen haste.

433

3. Kun fort paa livets vey,
Oplyste siele!
I mase i sandhed ey
I verden dvæle,
En hver for GUD sig til
Den sag forpligte,
At vi til himlen vil :::
Allene sigte.

4. Al verden er forgiort
I alle sindc,
Og troer: der cy er stort
Hos GUD at vinde,
Det gaaer, som det er van,
I alle hjørner,
Til hum i døden an :::
Paa dommen tørner.

8, 1: *Rovels*; Linzensens I, 4, 1; af at II-i.

2, 2-4: 1. Kor. 9, 24-25; Fil. 3, 13-14 med tilledet fra vanddefabianen. — 2, 3: i kap] om kap. — 2, 4: kronen] ældre tids gengivelse i stedet for krans; i v. 11-12 bruges begge udtryk ved sider af hinanden. — 2, 7-8: Sl. 42, 2-3. — 3, 1 og 9, 1: *ført*] fremad. — 3, 2: *oplyste*] af Helligånden. El. 1, 17-18; Hebr. 6, 4; 10, 32. — 3, 4: *døde*] så sig til ro. — 4, 1: *forgiort*] forbudset; jfr. Gad. 3, 1. — 4, 2: Forhekselsen gør sig gældende i alles sind. — 4, 5-8: Det går, sum det plejer, på alle områder (i alle hjørner), indtil deden kommer, og verden (-hun-) sidder på Guds dom (nu paa dommen tørner); udtrykket maler den frygteligt overraskelse ved dette modt.

5. Da skal hun føse at see,
Hvorfor hun skebte,
Og efter evig vee
I tiden stræbte.
At hun har gjort sig alt
For stor umage,
At legges ned i salt ;:
Og helved-lage.

6. Det er jo ret nok til
De svine-lemmer,
Som jorden have vil
Og himlen glemmer,
Som verdens lysters mad
Og mask udvelge,
Og himlens engle-fad ;:
For intet selge.

7. I saer er det en spot,
Ja mord at kalde,
Naar de, som kiendte got,
Fra naaden falde,
Som hunden til sit spyte
Sig graadig vender,
Og vasket soe paa nye ;:
Til sølen render.

8. Men I, som kiende ham,
Der for os døde,

5, 3: vee] vee J²⁻³.

5, 2: *Hvorfor hen skebte*] hyad hundes arbejde (sleb) ferte dL — 5, 7-8: Mk. 9, 49, hvor salt og blt — vismuk med urette — er forstyr og helvedes pine. — 6, 1: *ret nok til*, vel fortjent af. — 6, 2: *svine-lemmer*] Tanken er vist, at de selv holder på at være Kristi lemmer, Ef. 5, 30, men i virkeligheden herer til bindet svinene som den fortsatte som i det fremmede land, Lk. 15, 15. — 6, 6: *mask*; det, som bliver tilbage efter kogning af matt, svinefoden; den fortalte sou bøgesurie af fyldte sin lug med mask, som svinene ådte, Lk. 15, 16. — 6, 7-8: Jfr. Hebr. 12, 16. — 7, 2: *mord*] andelig; selvmord. — 7, 3: *god*] det gode. — 7, 5-8: 2. Pet. 2, 22.

Og kalde det en skam
Ham ey at møde,
Hvad øyeblik hand vil,
I brude-smykke,
I faaer i sandhed til ;:
Hersan af rykke.

9. Gaaer fort, og strider mod
De onde tanker,
434 Som sig i eders blod
Om sielen sanker,
Endog den mindste lyst
Ret at bekrige,
Bekrafter haabets trøst ;:
Til himmerige.

10. Det er en lidet tiid,
Saa har jeg vunden,
Saa er den gandske strid
Med eet forsvunden,
Saa kand jeg hvile mig
I rosen-sæle,
Og u-afladelig ;:
Min JEsum tale.

11. Mig tykkes, at jeg seer,
Hvor GUD sig fryder,
Naar JEsu kämper meer
Igicnembryder.
At det kand ende faae
Med deres plage,
Og hver sin krone maa ;:
Af JEsu tage,

8, 4-5; *ham ey at møde . . . i brude-smykke* ved Herrens genkomst efter ved døden. — 8, 8; *hersan af rykke*] at rykke frem (til kamp). — 9, 5-8: Blot det at bekæmpe den mindste syndelyst virker som en bekrefteelse (styrkelse) af håbets fortrossning til at skulle nå himmerige. — V. 10: Søren Kierkegaard lod dette vers sætte på sin gravsten, se V. Ammundsen, S. Kierkegaards Ungdom, 1912, s. 134. — 10, 8: *tsle* med en person som projekterer tale med. — 11, 4: *igicnembryder*! genembryder fjendens rækker. — 11, 5: *atj* så at. — 11, 7-8: *z. 15m. 4, 8*; Jøh. Ab. 2, 10.

12. Jeg seer dig nok, min krands,
I himmerige,
For dine perlers glands
Maa solen vige,
Og naar jeg tænker paa,
Hvo dig fortiente,
Saa veed jeg, at jeg maa :;
Dig vist forvente.

Nr. 219.

Mel. Paa GUD allene etc.

Nu da til lykke,
Mandhaftig christen-siel!
Lad dig ey trykke,
Her er Immanuel:
Gak fri i sinde,
Din JEsus med dig gaaer,
Fat mod at vinde,
Det alt paa troen staar,
Lad satan finde,
Hvad Christi kraft formaar.

2. Hvad hand har vundet
I Adams svare fuld,
Det er forsvundet
Ved JEsu naades kuld,
Det maa hand vide:
De folk, det støv og jord,
Som her i tide
Omvender sig og troer,

Nr. 219. *LIT. 2, 1: vundet] vunden 1, 2, 3: forsvundet] forsvunden 1, 2, 4: naades]*
naaden 1,3.

12, 5-8: Når jeg tænker på, at det er Jesus (med frelserkærligheden), som har vundet det sejrskransen, så er jeg vist på, at jeg skal få den.
Nr. 219. Original Brorsons store kampsalme, inspireret af Paulus ord i Ef. 8, 10 flg. uden dog i enkelteder at være stærkt bunden til dette skrifstykke. — 1, 1: *til lykke* [lykkesmåling til at have taget kampen op. — 1, 2: *mandhaftig*] mundig. — 1, 3: *trykke* nedtrykke, gøre modles. — 1, 4: *Immanuel*! Gud med os, bevennelse for Kristus. Es. 7, 14; Mt. 1, 23. — 1, 5: *fri* frimodig. — 1, 8: *det alt paa troen staar* det Herre allrummen (Glorie) på troen. — 1, 9: *finde*] få at føle. — 2, 1: *hand* Saten. — 2, 2: *det støv og jord*] udtryk for mennesketringheit i sig selv, 1. Mos. 2, 7. — 2, 7: *i tide*] mens tid er.